

BRILJANS I VARJE RIFF Geddy Lee och hans Rush imponerar i Globen.
(Foto: Jerker Ivarsson)

IQ-rock med självdistans

Rush, Globen 2007-10-27 🍌🍌🍌🍌

Plats: Globen, Stockholm. **Längd:** Tre timmar, tjugo minuter. **Publik:** Drygt 10 000. **Bäst:** Filmen där "South Park"-Cartman försöker spela "Tom Sawyer". **Sämst:** En snutt slentrian. **Fråga:** Ser inte Geddy Lee ut som Oscar Dronjak i Hammerfall skulle kunna göra om tjugo år?

Nominerat till årets sceneffekt: Kycklinggrill.

Sådant, bland annat, är vad som gör Rush gemytliga.

Briljans, balans, distans. Det är tricken, tror jag. Skälen till att Rush lyckas, där de flesta i genren faller.

Här består briljansen inte av högfärdig uppvisning. Den bara finns, i varje riff och melodi. I tre utomgalaktiska musiker, som vet att de inget måste bevisa. Varje solo satt i ett sammanhang. Varje ljudlek för låtens skull. Till och med Neil Pearts trumsolo, detta onskans påfund, har ju ett mått av ... ja, existensberättigande. Relevans, rentav.

Misärbilder på skärm

Här vårdas balansen mellan det tunga i "Spindrift", emotionella i "The way the wind blows", drivna i "Dreamline", syntkäckta i "Subdivisions" och gripande i "The larger bowl (a pantoum)", illustrerad med misärbilder på tv-skärmarna.

Här finns distansen att låta en kycklinggrill utgöra kuliss. Står stilla i bakgrunden, utan förklaring. I "The main monkey business" kommer en kock in och donar med den en stund. Någon timme senare gör en kycklingdress samma sak.

Tre timmar går fort

Proghumor, kallar man det.

Allt byggt på en teknisk, utmanande IQ-rock som pågår i mer än tre timmar, och den tiden går faktiskt ganska fort.

3 saker du borde veta om Rush:

Lifeson och Lee

- Bildades 1968 i Toronto.
- Har haft samma medlemmar sedan juli 1974.
- Hör till pionjärerna inom progressiv rock.

[Marcus Grahn](#)